

***‘Een spreekuur voor Oekraïners?
Voor avonturen zijn we altijd te porren’***

Volledige naam: **Johan Scholtens**

Geboortedatum: 5 juli 1957

Geboorteplaats: Groningen

1. Wie ben je, wat doe je?

‘Ik ben Johan Scholtens, 65 jaar. De meeste mensen kennen mij als huisarts in Nunspeet, waar ik al veertig jaar werk. Ik ben getrouwd, vader van drie kinderen en opa van zes kleinkinderen. Zelf ben ik geboren in de stad Groningen. Mijn vader is jong overleden; hij was 43, ik nog maar 14. Hij stierf in 1972. We wilden vader tot het laatst toe thuis verzorgen. Slow morfine was er nog niet; je moest zelf een spuit zetten om de pijn te verlichten. Mijn broer zag dat echt niet zitten, dus dat heb ik maar op mij genomen. Zes keer per dag. Ik was nog maar een jongen en achteraf zeg je: best pittig. Ik ben er later als arts ook alert op geworden; je moet kinderen niet met zoiets belasten. Maar in die tijd deed je het gewoon. Ik heb daardoor de puberteit een beetje overgeslagen. Ja, ik voelde mij verantwoordelijk en in zo’n situatie word je snel groot.’

‘In die periode is het idee ontstaan om arts te worden. Ik was daar heel stellig in. Ik zat op het atheneum en ging daarna direct geneeskunde studeren in Groningen. Ik kon thuis blijven wonen. Dat moest ook, vond ik, want mijn moeder was kwetsbaar en ik wilde haar helpen, als het nodig was. Ik was behoorlijk fanatiek in alles. Misschien iets te vroeg in alles. Ik was met 24 jaar arts en met 26 jaar huisarts in Nunspeet. Als kind wilde ik eigenlijk dierenarts worden, maar daar was ik niet sterk genoeg voor. Dat was fysiek zwaar werk. Maar ik heb geen spijt van hoe het is gegaan. Dat ik medicijnen ging studeren was helemaal niet vanzelfsprekend in mijn omgeving. Het was echt mijn keuze. Ik leer snel, kan goed onthouden en heb motivatie. Dat heeft mij altijd geholpen.’

‘Begin jaren tachtig was er een overschot van 600 huisartsen. Veel collega’s begonnen als werkloze. Ik kon in 1983 als arts aan de slag in de gehandicaptenzorg, bij Philadelphia in Vierhouten. Op die manier leerde ik ook de huisartsen kennen. In 1984 kwam ik in de praktijk van Marten Geuze te werken. Daar ben ik uiteindelijk twaalf jaar mee geassocieerd geweest. Helaas is hij in 1997 vermoord door een ontevreden patiënt. Ja, dat heeft diepe indruk gemaakt. Ik ben er ook een tijdje uit geweest. We zaten nog maar net in het nieuwe Medisch Centrum de Eecken. Uiteindelijk heb ik de draad toch weer opgepakt. Tot 2017 heb ik de praktijk gehouden. De laatste vijf jaar ben ik vooral als waarnemer actief. Ik heb ook opnieuw in de gehandicaptenzorg gewerkt. In het afgelopen jaar heb ik zo’n zeventig diensten in de huisartsenpost gedraaid, maar dat wil ik afbouwen. 2023 wordt mijn laatste werkjaar. Ik vind het prachtig om te doen, maar het is ook intensief. Het is goed geweest zo.’

‘Ik heb bovendien veel hobby’s. We wonen op een boerderij net buiten Nunspeet en voor alles wat rijdt en beweegt heb ik zo’n beetje een diploma. Ik kan een koets besturen, op de motor rijden, ik heb een paar oldtimers staan. En sinds kort voor de kleinkinderen twee pony’s. Na de moord op Geuze ben ik in Doornspijk gaan wonen; iets meer afstand. Daar hadden we 10.000 vierkante meter grond om huis, momenteel zo’n 6000 vierkante meter. Die houd ik allemaal zelf bij. Ik kan niet zo goed stilzitten, dus ik ben altijd in de tuin aan het werk, met de paarden bezig of aan het klussen bij de oldtimers. Ik heb nu eindelijk een brug in de garage, dus ik kan nu ook de onderkant van de auto’s bij houden.’

2. Wat vind je fijn aan je werk?

‘Daar is maar een antwoord op mogelijk: het patiënten-contact. Dat is het allerleukste en blijft het leukste, ook na veertig jaar in de praktijk. Dat ik nu als waarnemer werk, vind ik een voordeel. Met een eigen praktijk krijg je ook alle sores erbij. Nu heb ik eigenlijk alleen contact met patiënten en dat geeft veel voldoening. Met sommige mensen heb je een jarenlange band. Ze kennen je en vertrouwen je van alles toe. Dat heb ik altijd fijn gevonden. Ook ben ik ruim twintig jaar opleider geweest; jonge artsen vertellen over het werk. Dat je op die manier kennis en ervaring mag delen, heeft mij altijd aangetrokken.’

3. Wat vraagt onnodig veel energie?

‘Administratie natuurlijk. Ja, wat anders... Het financiële deel heeft mijn vrouw altijd voor rekening genomen. Daar ben ik haar enorm dankbaar om. Zij was mijn boekhouder, want ik heb daar zelf helemaal niets mee. Computers zijn sowieso niet mijn vrienden. Ik kreeg ook klachten achter dat apparaat. Als je dan een tijdje allerlei dingen moest invoeren, dan kon je hoofd geen andere kant meer op. Urenlang turen naar zo’n scherm - nee, niets voor mij. En wat ik al zei: ik vond de werkdagen op het laatst wel een beetje lang worden. Als je dan op maandag om half acht op de praktijk was en dan om vijf uur weer op de huisartsenpost voor een avonddienst... Naarmate je ouder wordt, ga je dat toch voelen.’

4. Wat betekent Medicamus voor je?

‘Ik heb de opstart van nabij meegemaakt. Vanuit de Regionale Huisartsenvereniging, waar ik toen bestuurslid was, heb ik de Hagro’s bezocht om te praten over het belang van een gezamenlijke huisartsenpost. Ik was ook betrokken bij de oprichting, net als Astrid de Vet bijvoorbeeld. Je ziet de organisatie groeien en ik heb veel waardering voor al het werk dat hier wordt verzet. Tegelijkertijd is er een stemmetje in mij dat zegt: oei, als ze maar niet te groot worden. Want huisartsen zijn individualisten en willen een vinger in de pap houden. Als je erg groot wordt, kan die band met huisartsen minder worden. Let op: ik zeg niet dat het al zo ver is. Maar het zou kunnen gebeuren. Jonge huisartsen die aanschuiven ervaren dat misschien anders. Wij zijn nog van een lichte dat je die hele ontwikkeling hebt meegemaakt. Die band is toch anders.’

‘Ik weet niet of ik in deze tijd zo graag opnieuw een praktijk zou willen hebben. Vroeger was het huisartsenbestaan voor mijn gevoel leuker, omdat je alles zelf deed. Er is nu veel overgenomen door ondersteuners en dat heeft voordelen, maar je geeft ook het praktische werk uit handen. Wij hadden simpele dingen als bloeddrukcontrole, maar op die momenten bouwde je toch een relatie op met een patiënt. Even een gesprekje. Als er dan écht wat was, dan kenden ze je al.’

‘Wat nu sterk is verbeterd, is de balans tussen werk en privéleven. In mijn tijd moest je vrouw ook meewerken in de praktijk. Sterker nog: zonder een partner of desnoods je schoonmoeder erbij mocht je niet eens aan de huisartsenopleiding beginnen. Je had achterwacht nodig om de telefoon op te nemen. In het weekend, maar ook in de avonden. Soms niet normaal, zoveel uren als je maakte. Dus ja, het was een hele organisatie om het in combinatie met thuis allemaal voor elkaar te krijgen. Dat was in mijn eentje ook nooit gelukt.’

5. Hoe houd je jezelf gezond?

‘Nou ja, in beweging blijven is voor mij niet zo’n probleem. Ik loop elke ochtend voor acht uur al een rondje met de hond, dan zit de eerste vier kilometer er weer op. Gezondheid is niet helemaal maakbaar, maar je kan er wel iets aan doen. Ik zie soms mensen van mijn leeftijd die op de bank gaan zitten met een pot bier en een sigaret erbij en dan een beetje tv gaan kijken. Ja, dan kachel je snel achteruit. Heel

snel zelfs. Als je na dertig, veertig jaar roken eindigt met een zuurstofmasker, dan heb je geen fijne oude dag. Het is moeilijk om rokers dat aan het verstand te brengen, maar die klap komt vroeg of laat.’

‘Mensen die ik in de praktijk gezond oud heb zien worden, hadden misschien ook gewoon een beetje mazzel, maar bleven wel bewegen. Wandelen is prima. Extremen zijn nooit goed. Ik begrijp ook niet dat je veertig kilometer gaat hardlopen. Dat lijkt mij niet gezond voor de gewrichten. Maar misschien moet je ook daarin een beetje geluk hebben. Ik volg het oude spreekwoord: alles waar te voor staat moet je mijden, behalve tevreden.’

‘Qua eten heb je in Nederland niet snel een tekort aan vitamines. Dat geloof ik niet. Als je een beetje gevarieerd eet, krijg je genoeg binnen. Dat tekort bouw je alleen maar op als je veel alcohol drinkt of als je om welke reden dan ook nooit meer buiten komt. Dat veel mensen overprikkeld raken door de telefoon, snap ik best. Ik ben nog van de generatie dat je een pieper bij je droeg. Die ging om vijf uur in het bakje en dan klaar. Maar ik betrap mijzelf er ook wel op; ik neem altijd de telefoon op. O, ze hebben mij nodig, denk ik dan.’

6. Wat weet bijna niemand over jou?

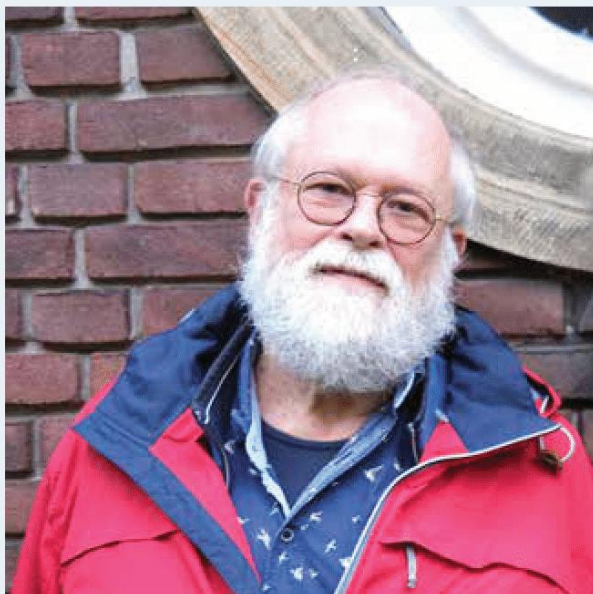
‘Een lastige vraag. Ik ben niet zo gesloten dat mensen niets weten, ik klets overal over... Ik ben wel een echte Groninger. Heel nuchter, soms iets te nuchter waarschijnlijk. Dat is ook wel een valkuil van ons vak. We maken veel mee. In al die jaren zijn er misschien wel duizend patiënten overleden, maar daar sta je bijna niet bij stil. Dat scherm je ook af.’

‘Dat mijn collega Geuze werd vermoord, heeft behoorlijk aan mijn zekerheden geknaagd. De dader meende dat wij een uitslag hadden vervalst. Ik had ook het mikpunt kunnen zijn. Het was gewoon dom toeval dat hij er was die dag en ik niet. Als huisarts ben je kwetsbaar. In die tijd was er nog geen huisartsenpost. Nu werk je ’s avonds en ’s nachts nooit in je eentje. Dat was toen wel anders. Het kostte mij daarna wel even moeite om op pad te gaan. Dan stond ik ’s nachts om drie uur tussen de glazen schuifdeuren in zorgcentrum De Buntherhoek. En dan voelde ik de spanning oplopen: Doe die deur open, want ik sta hier in het volle licht en als iemand het op mij heeft voorzien...’

Ik volg het oude spreekwoord: alles waar te voor staat moet je mijden, behalve tevreden.

7. Laat zien, wat heb je meegenomen?

‘Dat is een Medicamus-pen, die zit in mijn borstvakje. Ik heb nog steeds een papieren agenda en die pen is dus ook belangrijk voor mij. Ik ben niet tegen computers, maar ik heb vaak gedacht: wat is nou nuttig en efficiënt. Vroeger krabbelde ik een briefje en klaar was het. Een labformulier bijvoorbeeld. Die haalde ik uit mijn la, een paar kruisjes, een sticker en klaar. Nu moet je eerst inloggen en allemaal toestanden uithalen. Je bent er in mijn beleving vijf keer zo lang mee bezig. De computer zou ons veel werk besparen, maar ik merk daar niets van. Omdat er veel meer kan, moet er opeens ook veel meer. Ja, zo zie ik dat. Op papier is toch makkelijker.’

Volledige naam: **Bert Maarleveld**

Geboortedatum: 11 januari 1955

Geboorteplaats: Sulawesi, Indonesië

1. Wie ben je, wat doe je?

‘Ik ben Bert Maarleveld, 67 jaar en ik heb altijd als huisarts in Harderwijk gewerkt. Ik ben getrouwd en vader van drie kinderen. Zij zijn inmiddels in de dertig en hebben allemaal in Groningen gestudeerd. Zelf ben ik geboren in Indonesië, op het eiland Celebes, ook wel: Sulawesi. Mijn vader was daar zendingsarts. Ik was anderhalf toen wij terugkeerden naar Nederland, dus ik heb daar geen herinneringen aan. Na een jaar in Nederland werden mijn ouders uitgezonden naar Suriname. Daar hebben mijn ouders tot mijn tiende gewoond en aan die tijd bewaar ik goeie herinneringen. In 1965 zijn we teruggekeerd en in Zwolle gaan wonen. Dat was vooral vanwege mijn oudere zussen, want de opleidingsmogelijkheden in het buitenland waren indertijd beperkt. In Zwolle heb ik hbs gedaan om vervolgens in Amsterdam te gaan studeren. Ik werd daar gelukkig ingeloot voor medicijnen.’

‘Ik wilde arts worden, net als mijn vader. Heel even heb ik nog aan theologie gedacht, maar ik ben blij met deze keuze. Na de opleiding geneeskunde heb ik eerst nog anderhalf jaar in Ermelo op Veldwijk gewerkt, in de psychiatrie. Veldwijk was een opleidingskliniek. Ik solliciteerde voor de opleidingsplek psychiatrie, maar moest een jaar wachten voor ik in kon stromen. In die tijd duurde de huisartsenopleiding nog een jaar, dus ik dacht: laat ik dat dan alvast doen. Maar ja, toen ben ik omgegaan... Hahaha. Ja... Ik realiseerde mij opeens dat ik als psychiater waarschijnlijk nooit meer een stethoscoop in mijn handen zou houden. Juist het handwerk - dat ik toch ook heel leuk vond - moest ik dan vaarwelzeggen. Psychiatrie is immers vooral denkwerk en die hang naar het praktische gaf bij mij de doorslag. Ja, ik werd huisarts!’

‘Mijn vrouw woonde al in Harderwijk toen we elkaar leerden kennen. Ik ben daar toen bij ingetrokken. Ja, dat was best comfortabel eigenlijk. Johan zei het ook al; het was een tijd waarin er voor huisartsen verschrikkelijk weinig werk was. Ik heb vaak waargenomen en overal gesolliciteerd om een praktijk te krijgen. Omdat Harderwijk uitbreidde met de wijk Frankrijk was er eindelijk plaats voor een nieuwe vestiging. Die heb ik moeten bevechten, want dat was destijds een bureaucratische procedure. Binnen vijf jaar heb ik daar een levensvatbare praktijk kunnen opbouwen. Een praktijk aan huis, die ik 17 jaar heb gehad. Daarna heb ik met twee collega's tot het einde van mijn carrière een HOED gevormd; het Medisch Centrum Pontanus. Toen ik uit de praktijk stapte ben ik net als Johan beschikbaar gebleven als waarnemer. Ook dit jaar nog, bij het spreekuur voor Oekraïners. Maar daarover vertellen we straks nog iets meer.’

2. Wat vind je fijn aan je werk?

‘Ha, ja, dat wordt een herhaling van zetten, ben ik bang. Net als Johan heb ik altijd gezegd: het mooiste aan het vak is dat wat in de spreekkamer gebeurt. Daar ben je echt eigen baas over wat er gebeurt. Het één op één contact met de patiënt is ook mijn sterke kant, denk ik. Het groepswerk lag mij minder. Net als al het andere er omheen. Toen ik mij vestigde als huisarts heb ik regelmatig verzucht: Tjonge, wat komt er nog een boel omheen! Ja, allerlei extra taken. Ook toen al. Net als bij Johan deed mijn vrouw de boekhouding. Zij is heel precies en heeft het echt vanuit overtuiging gedaan; ik ben haar daar enorm dankbaar voor.’

‘Die gesprekken in de spreekkamer waren het mooiste. In de loop der jaren groeit er iets, waardoor je een vertrouwensband krijgt met mensen. Niet met iedereen heb je een klik, dat moet gezegd. Maar een huisarts krijgt ook de praktijk die hij verdient, denk ik. Er zijn ook mensen die op den duur verdwijnen, omdat ze beter bij een andere arts passen. Anderen blijven juist hangen, terwijl je denkt: Waarom zoek je het bij mij? Wat kan jij met mij? Ik heb het werk altijd met veel voldoening gedaan en heel eerlijk: aan hobby's ben ik niet toegekomen. Ik kon alles uit mijn praktijk halen, daar had ik de handen vol aan.’

‘Meestal heb je één persoon tegenover je zitten, maar ook wel een moeder met kind. Of een dochter met een bejaarde moeder. Die combinaties zijn ook fascinerend. Je hebt contact met meerdere generaties. Zo zat ik een keer aan een ziekbed van een oude Harderwijker, samen met de familie. En al die mensen kende ik uit mijn praktijk. Vijf generaties zelfs. Dat heb ik maar een keer meegemaakt, maar dat vond ik zo'n bijzonder moment.’

3. Wat vraagt onnodig veel energie?

‘De bestuurlijke functies horen erbij, maar hadden niet mijn passie. Ik ben voorzitter en secretaris geweest van de plaatselijke huisartsenvereniging. Dat doe je per toerbeurt, dus ik ook. Maar het voelde voor mij wel als corvee. Ach, als je er mee bezig bent is het ook wel leuk. Je ziet bijvoorbeeld goed wie er aan de touwtjes trekken. Maar mijn roeping was het niet. Mijn kracht ligt toch echt bij het individuele contact.’

‘Ach, elke huisarts is druk en krijgt weleens het verwijt van de partner: We zien je nooit, waar ben je nou? Maar dan zei ik altijd: Dat kan zo zijn, maar ik eet wel drie keer per dag

samen met mijn kinderen... Ja, daar zit ook die aandacht in. Mijn oudste dochter heeft trouwens ook voor geneeskunde gekozen. Zij is inmiddels de derde huisarts op rij. En ja, ik ben trots op al onze kinderen, maar dit geeft mij wel een heel bijzonder gevoel. Natuurlijk!’

Die gesprekken in de spreekkamer waren het mooiste. In de loop der jaren groeit er iets, waardoor je een vertrouwensband krijgt met mensen.

‘Ik was in het begin van mijn loopbaan ook lid van een soort sociëteit – een ronde tafel. Daar werd ik voor uitgenodigd en er zaten veel ondernemers bij. Tijdens een vergadering – ik was 35 – realiseerde ik mij opeens: Al die mannen hier zitten over vijf jaar op een andere stoel en maken carrière – maar ik niet. Want Johan en ik zijn nog van de generatie dat je een praktijk overnam en dat was dan voor je hele leven. In die tijd dacht ik: Nu moet ik uitkijken dat ik niet indut, maar proberen bij te blijven. Dat was ook de periode waarin de nascholing om de hoek kwam kijken. Daar ben ik dus enthousiast mee aan de slag gegaan. En net als Johan ben ik huisartsen gaan opleiden.’

4. Wat betekent Medicamus voor je?

‘Juist in dat bestuurlijke werk en in alle bijkomende zaken neemt Medicamus ons veel werk uit handen. Dus ik ben blij met Medicamus. Tegelijkertijd deel ik de zorg van Johan: Medicamus moet er vooral ter ondersteuning blijven. Dat is op dit moment nog steeds zo. En die onderlinge verbondenheid is belangrijk. Jonge artsen hebben minder met het geheel, merk ik. Er was laatst een gezamenlijke nascholing voor assistentes van de huisartsenpost, chauffeurs en huisartsen. En het aantal huisartsen was in de minderheid. Terwijl ik denk: dat zijn de momenten waarop je er hoort te zijn.’

‘Maar goed, nu lijkt het heel negatief. Zo is het niet. Medicamus heeft juist voor veel positieve dingen gezorgd. Neem alleen al de totstandkoming van de huisartsenpost. Een mijlpaal. Voor die tijd had je nog de Vereniging Huisartsen Achterwacht. Speciaal voor alle partners die thuis de telefoon opnamen in de avonden en in het weekend. Die club is daarna snel ter ziele gegaan.’

‘Ik vind trouwens de computer een zegen voor ons vak. Dat was ook zo’n mijlpaal. Kijk, we hebben tijdens onze opleiding geleerd heel nauwkeurig te registreren wat je in een consult hebt gedaan. Dat is ontzettend belangrijk. De computer helpt daar nu enorm bij. Als ik ergens waarneem en er komt een onbekende patiënt tegenover mij zitten, dan weet ik toch al een heleboel omdat ik heel even in de computer kan kijken. Je kunt niet meer zonder, denk ik.’

5. Hoe houd je jezelf gezond?

‘Toen ik stopte met de praktijk was ik aardig zwaar. Ik heb mij toen voorgenomen om alles op de fiets te doen als ik in Harderwijk op pad ben. Daar had ik ook de tijd voor. Nee, ik heb geen e-bike en die hoop ik nog lang buiten de deur te houden. Ik heb geen hekel aan fietsen, dat scheelt misschien. Door omstandigheden loop ik iets moeilijker. Ook dan is fietsen uiteraard prettig. Daarnaast let ik beter op de maaltijden. Ik ben thuis degene die kookt en ik kies steeds vaker voor gezonde ingrediënten. Ja, daar let ik op.’

6. Wat weet bijna niemand over jou?

‘Ik heb een fascinatie voor vuurtorens. Toen ik nog goed kon wandelen, heb ik langs de Bretonse kust vele tochten gemaakt en op de meest afgelegen plekken vuurtorens zien staan. Dat vond ik zo mooi. Dus ik heb in Nederland de hele Noordzeekust afgefietsd - van Breskens naar Den Helder - en heb alle vuurtorens op de foto gezet. Ik denk dat het te maken heeft met een film op tv; je ziet vuurtorenwachters die ergens midden op zee bevoorraden worden. Dat vond ik spectaculair.’

7. Laat zien, wat heb je meegenomen?

‘Het is een foto van een wasrekje en daar hoort een verhaal bij. Ik heb twee dochters en een zoon. Mijn oudste dochter liep stage in Brazilië en wilde daarna op rondreis. We hadden daar als ouders een beetje moeite mee. Zo’n leuke blonde meid. Ja, je weet nooit... Ze besloot zelf om daarvan af te zien, maar ik zei: Ik kom je ophalen en dan maken we samen een rondreis. Dat was fantastisch.’

‘Maar ja, daarna wilde dochter twee natuurlijk ook. Ze zei: Pap, mam, ik heb ooit een werkstuk over Indonesië gemaakt... Ja, de hint was duidelijk. Ik zei: Prima, maar niet het rondje Sumatra, Java, Bali en ergens op het strand eindigen. Dan gaan we naar Sulawesi, waar ik geboren ben. Ja, ik wilde die geboorteplek weleens zien. Het ziekenhuisje waarin mijn vader ooit gewerkt had, stond er niet meer. Maar er was wel een ander hospitaal waar ik deze foto heb gemaakt. Het wasrekje staat op een veranda en je ziet latex handschoenen aan een lijntje. Die hadden ze gewassen en te drogen gehangen. Op dat moment beseft ik héél diep hoe welvarend wij zijn en hoe klakkeloos wij iets weggooien. Ja, verspillen en vervuilen – gelukkig komt daar ook binnen de gezondheidszorg steeds meer aandacht voor.’

‘Om af te maken: ook onze zoon wilde uiteraard zo’n mooie reis. Met hem ben ik naar Zuid-Amerika gegaan. Dat is nog maar een paar jaar geleden, net nadat ik met de praktijk was gestopt en hij zijn bul had gehaald. Toen hebben we samen een reis door Argentinië gemaakt. Ja, ook een prachtige ervaring.’

Tot slot nog even over het spreekuur voor Oekraïners. Hoe raakten zij daarbij betrokken?

Bert: ‘Toen de vluchtelingenstroom op gang kwam, was er voor hen nog helemaal niets geregeld. Medicamus kreeg het verzoek om dat voor deze regio op poten te zetten. Dat werd dus een spreekuur op de huisartsenpost in Harderwijk. Ze vroegen: Bert, wil je meedoen? En ja, voor dat soort avonturen ben ik altijd te porren. Niet alle Oekraïners spreken Engels, maar gelukkig hadden we een vertaal-app. Ik heb ‘t een paar maanden met veel plezier gedaan, maar toen kwam de zomer en waren er geen artsen meer beschikbaar. Dus toen is ervoor gekozen om de mensen gewoon te laten aanschuiven bij de huisartsenpraktijk in de eigen gemeente.’

Johan werd ook gevraagd om mee te helpen: ‘We deden drie keer per week een spreekuur op de ochtend. En dan kwamen Oekraïners uit de hele regio naar de huisartsenpost. Meestal werden ze gebracht door de mensen waarbij ze logeerden. Of ze kwamen zelf, op de fiets. Inmiddels is het spreekuur op de HAP gestopt. In Nunspeet zijn veel Oekraïners en die gaan nu gewoon naar de huisarts. Daar draaien ze per toerbeurt een spreekuur, aan het eind van de dag.’

‘De grootste hobbel voor artsen is de administratieve rompslomp; de meeste Oekraïners hebben nog geen BSN-nummer. Er moet dus van alles worden uitgezocht. In het begin deden de assistentes op de post al dat werk, maar nu ligt dat bij de praktijk. Nee, niet iedere huisarts is daar blij mee. Maar uiteraard wil iedereen iets kunnen betekenen in deze situatie. Ik vond het leuk, maar behoorlijk intensief. Ik was na zo’n spreekuur wel moe.’

Bert: ‘Je zag al gauw vier tot vijf mensen. Een patiënt kost je minimaal een half uur, daar moet je rekening mee houden. De taal is een drempel. En je moet uiteraard verifiëren of het allemaal klopt. Veel mensen kwamen met herhaalrecepten. Dan kreeg je een bijsluiter onder je neus, in het cyrilisch schrift. Nee, dan wist je niet welk geneesmiddel het was, terwijl ze in Oekraïne dezelfde middelen hebben als wij.’

Johan: ‘Gelukkig had ik soms een bijsluiter met een Nederlands woord erop. En dan wist ik: O ja! Maar je moest ook de milligrammen zien te ontrafelen, zoeken op de juiste stofnaam; dan is een vreemd schrift wel een drempel.’

Bert: ‘Dat we zó snel in de regio een spreekuur hadden, is toch echt de verdienste van Medicamus. Ik bedoel: het vraagt wel iets om dat te kunnen verzorgen. Daar is menskracht voor nodig en als huisarts kan je die organisatie met een gerust hart overlaten aan Medicamus.’

Dat we zó snel in de regio een spreekuur hadden, is toch echt de verdienste van Medicamus. Ik bedoel: het vraagt wel iets om dat te kunnen verzorgen.